

Державне регулювання питань страхової медицини має внести ряд правок для вдосконалення діяльності страхових компаній та захисту інтересів громадян. Основне завдання державного регулятора – налагодити систему таким чином, щоб кожна застрахована особа гарантовано і без зайвої біганини отримувала повний спектр послуг, передбачений страховим договором. Держава повинна подбати про наявність відповідного законодавства, яке б захищало інтереси всіх суб'єктів ринку медстрахування. Держава має розробити систему підготовки відповідних фахівців, запланувати у бюджеті витрати на підвищення зарплати медпрацівникам. Страхові компанії в свою чергу можуть докласти зусиль у інформуванні населення про медичне страхування.

Список використаних джерел

1. Батужак М. І. Запровадження страхової медицини в Україні: проблеми, перспективи, зарубіжний досвід / М. І. Батужак, Л. А. Приступа // Збірник статей та доповідей II Всеукраїнської науково-практичної конференції студентів та молодих вчених (14–15 травня 2009 р.). – 2009. – Т. 2. – С. 13–15.
2. Климова М. А. Про реформу системи обов'язкового медичного страхування / М. А. Климова // Податковий вісник. – 2011. – № 2.
3. Троцька А. О. Перспективи розвитку медичного страхування в Україні А. О. Троцька, Л. В. Русул // Збірник статей та доповідей II Всеукраїнської науково-практичної конференції студентів та молодих вчених (14–15 травня 2009 р.). – 2009. – Т. 2. – С. 122–123.

*Д. О. Басамигін, студент
Науковий керівник – В. М. Білявський, к. е. н., доцент
Національний авіаційний університет, м. Київ
dima17lit@gmail.com*

КАТЕГОРІЯ ПУБЛІЧНЕ УПРАВЛІННЯ В УМОВАХ СОЦІАЛЬНО-ЕКОНОМІЧНОЇ ПЕРЕБУДОВИ

Публічне управління є універсальним і необхідним елементом громадянського суспільства, під яким слід розуміти діяльність, яка забезпечує ефективне функціонування системи органів державної влади та органів місцевого самоврядування, регіонального врядування, громадських (неурядових) організацій, фізичних осіб та інших суб'єктів громадянського суспільства з метою реалізації державної політики у найрізноманітніших сферах суспільного життя.

Термін «публічне управління» вперше використовує англійський державний службовець Д. Кілінг у 1972 р., який під останнім розумів «...пошук та використання ресурсів для досягнення пріоритетних цілей державної політики» [1, с. 15].

В умовах соціально-економічної перебудови ряд вчених розглядають поняття «публічне регулювання» через призму публічного управління. Так, О. Михайловська, Н. Філіпова, Л. Ладонько, Н. Ткаленко під публічним управлінням розуміють «...нормотворчу, розпорядчу, контрольну, організаційну та інші діяльності» [2, с. 244]. Дана діяльність здійснюється на основі встановлених норм, правил та процедур, а владні відносини реалізуються в публічній сфері держави. А саме, простір перетину прагнень різноманітних інститутів влади, з одної сторони, та інтересів громадянського суспільства – з іншого, які використовуючи синергетичний ефект Утворюють середовище, що можна назвати публічною сферою.

На думку Т. Машелик публічна сфера – це «...середовище, в якому може сформуватися громадська думка, тобто сфера, в якій інтерес громадянського суспільства направлений на задоволення інтересів держави» [3, с. 136]. Остання, в свою чергу, не є частиною публічної сфери, тоді як на відміну від самої держави – державна влада і є публічною владою. У цьому випадку термін «публічна сфера» використовується в контексті забезпечення громадянського суспільства певними суспільними благами.

У підходах західної наукової думки існує два напрями вивчення публічного управління. Перший – це економічний підхід, який потребує застосування в управлінні ринкових механізмів з метою покращення процесу адміністрування та його подальшого здешевлення. Частина прихильників цього підходу вважають, що управлінська робота може бути удосконалена за умови «...зміни системи оплати праці» [4, с. 175]. Наприклад, з заробітної плати адміністратора слід прибрати фіксований посадовий оклад, а впровадити систему оплати праці яка б передбачала оплачувати кожну дію співробітника (зауважимо, що на практиці це досить складно). Іншого напрямку притримуються прихильники теорії колективних дій, а саме соціальний контроль за громадянським суспільством [5, с. 25], а також добровільне додержання правил, оскільки вони сформовані за їх безпосередньою участю. Наразі, прихильники політичного підходу дотримуються демократизації у процесі управління, а також більшої відкритості.

Отже, в науці про публічне управління використовуються різноманітні методологічні підходи (тоталітарний, демократичний і державно-релігійний методологічні), які виступають певним методологічним інструментарієм для проведення подальших досліджень у різних напрямках, що охоплюють багато підсистем, таких як: політичну, соціально-економічну, адміністративну, правову, гуманітарну тощо.

У подальших же дослідженнях слід зосередитись на осучасненні змістовного наповнення категорії «публічне управління» крізь призму усвідомлення його ролі у житті громадянського суспільства.

Список використаних джерел

1. Keeling D. Management in Government / D. Keeling. – London : Allen & Unwin, 1972. – 216 p.
2. Михайловська О. В. Аналіз теоретичних підходів до визначення сутності складових дефініцій публічного управління та адміністрування / О. В. Михайловська, Н. В. Філіпова, Л. С. Ладонько, Н. В. Ткаленко // Університетські наукові записки. – 2016. – № 2. – С. 241–253.
3. Мацелик Т. О. Публічна адміністрація: питання понятійно-категоріального апарату / Т. О. Мацелик // Часопис Київського університету права. – 2012. – № 1. – С. 135–138.
4. Державне управління та державна служба : словник довідник / укл. О. Ю. Оболенський. – Київ : Київ. нац. екон. ун-т, 2005. – 480 с.
5. Білявський В. М. Оцінка ефективності соціальних технологій у системі корпоративного управління організацією / В. М. Білявський // зб. наук. пр. Вчені записки ун-ту «КРОК». – Вип. 28, Т. I. – Київ : Ун-т економіки та права «КРОК», 2011. – С. 21–29.

*М. А. Баташев, студент
Науковий керівник – С. О. Кушнір, к. е. н., доцент
Запорізький національний
університет, м. Запоріжжя
n.batashov1984@gmail.com*

ЕЛЕКТРОННІ ПЛАТІЖНІ СИСТЕМИ В УКРАЇНІ ТА ПЕРЕВАГИ БЕЗГОТІВКОВИХ РОЗРАХУНКІВ

Електронні платіжні системи – це досить зручний спосіб грошових розрахунків. Населення центральної та західної Європи, США та інших розвинених країн давно та досить активно